

2ο ελευθεριακό φεστιβάλ

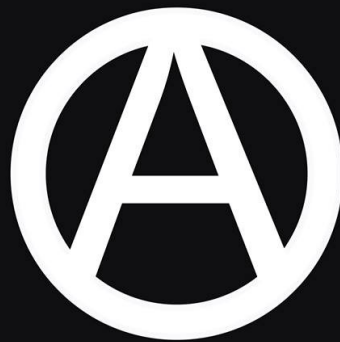
κατειλημμένων χώρων & συλλογικοτήτων

Θεσσαλονίκη
14-17 Σεπτεμβρίου

στις καταλήψεις
Mundo Nuevo & Libertatia
& στο ΑΠΘ.

4 μέρες
για την Αναρχία και τον
Ελευθεριακό Κομμουνισμό

συλλογικότητα για τον
ελευθεριακό κομμουνισμό
LIBERTATIA

κεφάλαιο
MUNDO@NUEVO
φιλικό & ελεύθερο χώρο

Εισήγηση της Libertatia, για την εκδήλωση με τίτλο “Η ΟΞΥΝΣΗ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΧΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΣΕ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΠΑΝΔΗΜΙΑΣ ΚΑΙ ΕΝΤΑΣΗΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗΣ” στα πλαίσια του 2ου ελευθεριακού φεστιβάλ κατειλημμένων χώρων και συλλογικότητων

Η ΟΞΥΝΣΗ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΧΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΣΕ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΠΑΝΔΗΜΙΑΣ ΚΑΙ ΕΝΤΑΣΗΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗΣ

Εδώ και 2 χρόνια και συγκεκριμένα από το καλοκαίρι του 2019, όταν και εκλέχθηκε η ακροδεξιά κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, είδαμε την κρατική διαχείριση να αλλάζει σημαντικά. Βασικό πυλώνα της συγκεκριμένης διαχείρισης, η οποία συνεχίζει ακάθεκτη μέχρι σήμερα να δημιουργεί ολοένα και μεγαλύτερες ρωγμές στον κοινωνικό ιστό, αποτελεί η βίαιη καταστολή και η ισοπέδωση κάθε κοινωνικής και ταξικής αντίστασης. Η τωρινή κυβέρνηση, η οποία προεκλογικά ακόμα διατράνωνε την πρόθεση της να εφαρμόσει το δόγμα «νόμος και τάξη», δεν έμεινε μόνο στα λόγια, αλλά με το που ανέλαβε τα ηνία της εξουσίας οργάνωσε την κατασταλτική της εκστρατεία, με στόχο να αποσθλώσει τις κοινωνικές αντιστάσεις αλλά και να οξύνει τις ταξικές ανισότητες. Έτσι για κάθε έναν και μια που αγωνιζόταν, από τους φοιτητές και τους μαθητές μέχρι τους εργαζόμενους/ες, και από τους πρόσφυγες και τους μετανάστες μέχρι τους κρατούμενους στις φυλακές, η αντιμετώπιση ήταν κοινή και είχε ως βασικό συστατικό την άγρια καταστολή.

Οι πρώτοι που στοχοποιήθηκαν ήταν οι αναρχικοί/ές και οι δομές του κινήματος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν οι δηλώσεις του τότε υπουργού προστασίας του πολίτη Χρυσοχοϊδη περί «πάταξης της ανομίας» και «καθαρισμού» των Εξαρχείων, οι οποίες λειτούργησαν ως προοικονομία για τις κατασταλτικές επιθέσεις που ακολούθησαν. Συγκεκριμένα τον Αύγουστο του 2019 γινόμαστε μάρτυρες του πρώτου κύματος εκκενώσεων κατειλημμένων χώρων. Χώροι που κατά βάση στέγαζαν οικογένειες μεταναστών και προσφύγων και η κυβέρνηση αποφάσισε να τους εκκενώσει για να ικανοποιήσει το ακροδεξιό ακροατήριό της. Γιατί φυσικά μεγαλύτερο κίνδυνο αποτελεί ο πρόσφυγας και η μετανάστρια που στεγάζεται σε μια κατάληψη παρά το οργανωμένο έγκλημα (ναρκομαφίες) που αλωνίζει στο κέντρο της Αθήνας.

Στη συνέχεια η νέα κυβέρνηση, σε μια προσπάθεια να εντείνει το κλίμα φόβου, εξέδωσε τελεσίγραφο οικειοθελούς εκκένωσης όλων των κατειλημμένων χώρων τον Νοέμβριο του 2019. Παρά τις τρεις εκκενώσεις που ακολούθησαν και την αστυνομική αυθαιρεσία που τις συνόδευσε (βίαιη εισβολή των μπάτσων σε σπίτια πολιτών, περιστατικό με Ινδάρé), ο κόσμος του κινήματος δεν πτοήθηκε και δείχνοντας άμεσα ανταντακλαστικά, απάντησε δυναμικά και μαχητικά στον δρόμο. Με μαζικές πορείες και συγκεντρώσεις αλληλεγγύης αντιστάθηκε σθεναρά και έδειξε πως οι απειλές και ο τρόμος που προσπάθησε να σπείρει η κρατική καταστολή δεν έπιασαν τόπο. Παράλληλα, μια σημαντική κοινωνική μερίδα βλέποντας ότι η κρατική βιαιότητα δεν έχει όρια κι ότι ο καθένας μπορεί να έρθει αντιμέτωπος με αυτή ανά πάσα στιγμή, τάχθηκε με το μέρος του κινήματος. Κάπως έτσι, τα «φιλόδοξα» σχέδια και οι εξαγγελίες της κυβέρνησης για αφανισμό των καταλήψεων εντός 15 ημερών, ναυάγησαν.

Οι επιθέσεις στο αναρχικό κίνημα και στις δομές του όμως δεν σταμάτησαν εκεί. Λίγους μήνες μετά το τελεσίγραφο ακολούθησε ένα δεύτερο κύμα εκκενώσεων και επιθέσεων στις καταλήψεις, με αρχή την εκκένωση της κατάληψης Terra Incognita. Ακολούθησε η εισβολή στην κατάληψη μας που συνοδεύτηκε από 12 συλλήψεις, η εκκένωση της

κατάληψης Rosa Nera στα Χανιά και η εκκένωση της κατάληψης Φιλολάου στο Παγκράτι. Οι κινήσεις αυτές ωστόσο δεν έμειναν αναπάντητες, καθώς το κίνημα ενεργοποιώντας τις κοινωνικές του προσβάσεις κατόρθωσε να οχυρωθεί απέναντι στην κατασταλτική επέλαση και να θωρακίσει τις δομές του. Συγκεκριμένα, λίγες μέρες μετά την εκκένωση της Terra Incognita ακολούθησε μαζική πορεία αλληλεγγύης, ενώ ως απάντηση στην αστυνομική εισβολή στη Libertatia πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση αλληλεγγύης και υπεράσπισης της ανοικοδόμησης με τον κόσμο του αγώνα να υπερασπίζεται τις εργασίας αναστήλωσης του κτιρίου για αρκετές ώρες. Στη συνέχεια, με τη συσπείρωση συντρόφων και αλληλέγγυου κόσμου καταφέραμε λίγους μήνες μετά και κλείσαμε την σκεπή του κτηρίου δίνοντας ένα ξεκάθαρο μήνυμα στο κράτος πως όχι μόνο δεν θα φύγουμε από το κτήριο αλλά θα συνεχίσουμε με πείσμα την ανοικοδόμηση του. Τέλος, είναι σημαντικό να αναφερθεί η μεγαλειώδης πορεία 3000 ατόμων αλληλεγγύης στη Rosa Nera, η οποία ανέδειξε τη συσπείρωση της τοπικής κοινωνίας γύρω από το ζήτημα (αποτέλεσμα αυτής της συσπείρωσης ήταν να γίνει η ανακατάληψη του κτηρίου λίγο καιρό μετά και το κράτος να μην έχει κανένα περιθώριο αντίδρασης) αλλά και τη σημασία που μπορεί να έχει μια κατάληψη για την ίδια την κοινωνία. Φάνηκε λοιπόν για μια ακόμη φορά πως οι καταλήψεις όχι μόνο δεν αποτελούν αναχρονιστικά κατάλοιπα, αλλά είναι ζωντανά κύτταρα του κινήματος και η απώλειά τους δεν πρέπει να θεωρείται ούτε δεδομένη -σαν κάτι νομοτελειακό- ούτε και να μας αφήνει αδιάφορους.

Συνολικότερα, φτάνοντας στο σήμερα και κάνοντας μια αποτίμηση, παρατηρούμε ότι η οργάνωση, η αλληλεγγύη και οι άμεσες απαντήσεις που έδωσε ο κόσμος του κινήματος κάθε φορά που χτυπήθηκαν οι κατελιγμένοι χώροι αγώνα λειτούργησαν ως ανάχωμα και απέτρεψαν την υλοποίηση των κρατικών σχεδιασμών. Μπροστά στις μαχητικές και μαζικές απαντήσεις η κρατική καταστολή έπρεπε να αναδιπλωθεί, γεγονός που δείχνει τη σημασία της κοινωνικής και πολιτικής υπεράσπισης των δομών αγώνα.

Οι κατασταλτικές μεθοδεύσεις δεν περιορίστηκαν μόνο στις καταλήψεις, αλλά επεκτάθηκαν και στο σύνολο των αγωνιστών. Άλλοτε χτυπώντας βάνουσα και διαλύοντας βιαιώς συγκεντρώσεις κι άλλες φορές προχωρώντας σε μαζικές συλλήψεις και στήνοντας σαθρά κατηγορητήρια, ο κρατικός μηχανισμός επιβεβαίωνε με τον πιο καταφανή τρόπο το μένος του απέναντι σε όποιον και όποια αντιστέκεται. Οι 80 αντιφασίστες στο Ρέθυμνο που συνελήφθησαν σε αντιφασιστική συγκέντρωση, οι 51 συλληφθέντες στη Θεσσαλονίκη που κατηγορούνται με το κακούργημα της διακεκριμένης φθοράς μνημείου, ο Βασίλης Μάγγος στον Βόλο που ξυλοκοπήθηκε βάνουσα από μπάτσους αποτελούν όλοι θύματα της κρατικής βίας και βαρβαρότητας. Σε όλα αυτά έρχεται να προστεθεί και η αναίτια επίθεση και διάλυση με χημικά και αύρες της μεγαλειώδους συγκέντρωσης έξω από το εφετείο Αθηνών την ημέρα της καταδίκης της Χ.Α.

Με την έλευση της πανδημίας παρουσιάστηκε μια μεγάλη ευκαιρία για το κράτος να εντείνει τον έλεγχο της κοινωνικής βάσης και την καταστολή του κινήματος. Επιβάλλοντας μέσω του εγκλεισμού ένα καθεστώς απομόνωσης με πρόσχημα την προστασία από τον ιό και σπέρνοντας περίτεχνα τον διχασμό, επιχείρησε να μετατρέψει την πρωτόγνωρη αυτή συνθήκη από βραχνά σε σύμμαχο με σκοπό του την όξυνση της καταστολής, τον έλεγχο

της κοινωνίας και την υποβάθμιση της συλλογικής ζωής. Η υποχρεωτική αποστολή μνημάτων, η απαγόρευση κυκλοφορίας, η επιβολή προστίμων αλλά και η αστυνομοκρατία συνέθεσαν τη νέα δυστοπική πραγματικότητα, που είχε ως στόχο εκτός από την εντατικοποίηση του ελέγχου και της επιτήρησης, την αδρανοποίηση και την συνολική απομόνωση. Περιπτώσεις, όμως, όπως η αντιφασιστική συγκέντρωση που πραγματοποιήθηκε τον Νοέμβριο στο Γαλάτσι, αποδεικνύουν πως παρά την ανεξέλεγκτη βία που ασκήθηκε ακόμα και σε κόσμο που δεν είχε καμία σχέση με την συγκέντρωση, τα χημικά και τις συλλήψεις, ο αγωνιζόμενος κόσμος δεν υποχώρησε, αμφισβήτησε τις κυβερνητικές απαγορεύσεις και διεκδίκησε την παρουσία του στον δημόσιο χώρο.

Σε αυτή τη συγκυρία επιβλήθηκε και η απαγόρευση συναθροίσεων πριν τις επετείους της 17ης Νοέμβρη και της 6ης Δεκέμβρη, όμως ο κόσμος του αγώνα δείχνοντας ανυπακοή στα κρατικά κελεύσματα, κατέβηκε με θάρρος στον δρόμο για να διαδηλώσει και να υπερασπιστεί τα κεκτημένα του. Η απάντηση της κυβέρνησης σε όσους και όσες κατέβηκαν στον δρόμο, ακόμα και στους ίδιους τους δημοσιογράφους, φυσικά και ήταν ξύλο, χημικά, συλλήψεις και επιβολή υπέρογκων προστίμων με σκοπό να στραγγαλίσει τις φωνές τους.

Ίδια αντιμετώπιση επέλεξε να έχει απέναντι και στον κόσμο που στάθηκε αλληλέγγυος στον δίκαιο αγώνα του αγωνιστή Δ. Κουφοντίνα για την τήρηση του φωτογραφικού νόμου και τη μεταγωγή του στις φυλακές Κορυδαλλού. Με πρόσχημα την πανδημία, όποιος επέλεγε να διαδηλώσει υπέρ των αιτημάτων του Δ. Κουφοντίνα βρίσκονταν για μια ακόμη φορά αντιμέτωπος με τις γνωστές τακτικές του κράτους. Η στάση που επέλεξαν να κρατήσουν οι αναρχικοί στη συγκεκριμένη περίοδο, αποτελεί σημαντικό σημείο για τις μετέπειτα εξελίξεις. Παρότι οι συνθήκες δεν ήταν ευνοϊκές, στάθηκε για μια ακόμη φορά αλληλέγγυο σε έναν πολιτικό κρατούμενο και επέμενε να παραμένει καθημερινά στον δρόμο, ισχυροποιώντας τις αντιστάσεις του. Εξάλλου, διαχρονικά το αναρχικό κίνημα δεν λειτουργεί καιροσκοπικά και θίγει ζητήματα, τα οποία μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας και του πολιτικού κόσμου είτε έχει εχθρική στάση προς αυτά, είτε επιλέγει συνειδητά να τα αφήνει άθικτα.

Ο Κουφοντίνας πάντως δεν ήταν ο μόνος πολιτικός κρατούμενος που βίωσε το εκδικητικό μένος του κράτους. Ο Βαγγέλης Σταθόπουλος που καταδικάστηκε σε 19 χρόνια κάθειρξη επειδή διέπραξε το «αδίκημα» της παροχής βοήθειας σε σύντροφό του, ο Γ. Δημητράκης ο οποίος παρά τον άγριο ξυλοδαρμό που δέχτηκε μέσα στη φυλακή όχι μόνο δεν αποφυλακίστηκε, αλλά δεν μεταφέρθηκε καν σε ειδικό κέντρο αποκατάστασης και ο Πόλυς Γεωργιάδης, που παραμένει έγκλειστος περιμένοντας την εκδίκαση της υπόθεσής του, αποτελούν τρανά παραδείγματα του ειδικού καθεστώτος εξαίρεσης που επιβάλλεται στους κρατούμενους αγωνιστές.

Η ορμή της καταστολής δεν περιορίστηκε μόνο στο αναρχικό κίνημα, στις δομές του και στους πολιτικούς κρατούμενους, αλλά διαχύθηκε και σε άλλα κομμάτια της κοινωνίας, όπως ήταν οι διεκδικήσεις του φοιτητικού κινήματος. Ήδη πριν από την πανδημία η νέα κυβέρνηση, δίνοντας συνέχεια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση που επιχειρείται από το 2012, ψήφισε τον νόμο για την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου. Με την έλευση

της πανδημίας και με τις κοινωνικές αντιστάσεις να έχουν αποδυναμωθεί σημαντικά, βρήκε την ευκαιρία να προχωρήσει σε ένα ακόμα ισχυρότερο πλήγμα σε βάρος των φοιτητών, ψηφίζοντας τον αντεγκπαιδευτικό νόμο Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη, ο οποίος μεταξύ άλλων προβλέπει την είσοδο της αστυνομίας στα πανεπιστήμια. Παρά τις απαγορεύσεις και τους γενικότερους περιορισμούς που ήδη είχαν επιβληθεί, οι φοιτητές βρέθηκαν στα πανεπιστήμια και μέσα από τις γενικές συνελεύσεις των σχολών τους οργάνωσαν τον αδιαμεσολάβητο αγώνα τους μακριά από κάθε λογής θεσμικούς και κομματικούς φορείς. Με συνεπή παρουσία τους στον δρόμο κατά χιλιάδες, συνεχείς δράσεις και με αποκορύφωμα την κατάληψη της πρυτανείας στην Θεσσαλονίκη, συσπειρώθηκαν, υπερασπίστηκαν τα κεκτημένα τους και αντιμετώπισαν χωρίς φόβο τις αστυνομικές δυνάμεις που και σε αυτή την περίπτωση προσπάθησαν να καταστείλουν τον αγώνα, χρησιμοποιώντας όποιο μέσο διέθεταν. Αποτέλεσμα αυτής της μαχητικότητας, και παρά τις εξαγγελίες του Χρυσοχοϊδη για είσοδο των μπάτσων στα πανεπιστήμια στις 15 Απρίλη, είναι να μένουν στα χαρτιά πτυχές του νομοσχεδίου μέχρι και σήμερα κι ένα σημαντικό κομμάτι του κοινωνικού συνόλου να τάσσεται στο πλευρό των φοιτητών, αναγνωρίζοντας τον δίκαιο αγώνα τους.

Ενώ η δυσaréσκεια της κοινωνίας για την διαχείριση της πανδημίας και για την σκληρή καταστολή του κράτους αυξανόταν, η κυβέρνηση προσπάθησε να καλλιεργήσει ένα κλίμα τρομοκρατίας, εντείνοντας την αστυνόμευση και την επιτήρηση. Οι έλεγχοι σε όποιον κυκλοφορούσε στον δρόμο, τα υπέρογκα πρόστιμα μετακίνησης και ο αποκλεισμός των πλατειών για να αποτραπούν οι ελεύθερες συναθροίσεις, αποτελούσαν την καθημερινότητα των πολιτών. Αποκορύφωμα όλων ήταν ο αναίτιος ξυλοδαρμός κατοίκων της Ν. Σμύρνης από μπάτσους σε πλατεία της περιοχής. Η απάντηση της κοινωνίας δόθηκε λίγες μέρες μετά, όταν χιλιάδες βγήκαν στον δρόμο για να διαμαρτυρηθούν για την ανεξέλεγκτη και τυφλή αστυνομική βία. Απάντηση που βέβαια δεν δόθηκε τυχαία, αλλά αποτέλεσε απότοκο της ανυπακοής του κόσμου του αγώνα στις κρατικές διαταγές και της οργανωμένης αντίστασης που πρόβαλε όλο τον προηγούμενο καιρό. Της επιμονής του να βγαίνει στο δρόμο, να αγωνίζεται και να διεκδικεί.

Όλα αυτά εξανάγκασαν τον κρατικό μηχανισμό να αναδιπλωθεί κι από εκεί που με βασικό όπλο την καταστολή και έχοντας ως σύμμαχο την αισχρή προπαγάνδα των ΜΜΕ, προσπαθούσε να φιμώσει όποια φωνή τάσσονταν εναντίον του, άρχισε να οπισθοχωρεί και να αποκλιμακώνει. Οι συσχετισμοί δυνάμεων λοιπόν αντιστράφηκαν, η δυσaréσκεια της κοινωνίας διογκώθηκε και το κατασταλτικό πλάνο της κυβέρνησης, έτσι όπως είχε καταρτιστεί πριν από 2 χρόνια, φάνηκε να μην αποδίδει τα προσδοκώμενα αποτελέσματα. Παρά τις εξαγγελίες, τα τελεσίγραφα, το ξύλο και τις απειλές, τα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας είναι ακόμα εδώ, οι δομές του κινήματος συνεχίζουν και δίνουν πνοή κι ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση συνεχίζεται.

Για τη συνέχεια ο μόνος δρόμος που πρέπει να ακολουθήσουμε είναι ο ανυποχώρητος αγώνας ενάντια στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα. Παίρνοντας λοιπόν την πρωτοβουλία των κινήσεων και χωρίς να ετεροκαθοριζόμαστε, οφείλουμε μέσω του διαρκούς αγώνα να στήσουμε αναχώματα για να ανακόψουμε την κατασταλτική επέλαση

του κράτους και του κεφαλαίου. Όπως με την ψήφιση του νομοσχεδίου για την περιστολή των διαδηλώσεων δεν υποχωρήσαμε, αλλά βγήκαμε στον δρόμο για να υπερασπιστούμε τις κατακτήσεις μας, έτσι και τώρα πρέπει να συνεχίσουμε με την ίδια μαχητικότητα τον αγώνα μας.

Η πανδημία και συγκεκριμένα ο εγκλεισμός -ιδίως τους πρώτους μήνες- έφεραν ως κάποιο βαθμό αδράνεια και μούδιασμα στο κίνημα, ενώ παράλληλα ανέδειξαν τη σημασία της συλλογικής ζωής. Δεν είναι τυχαίο ότι το ένα από τα δύο σημεία συνάντησης των αγωνιστών στην Θεσσαλονίκη για την επέτειο της 17ης Νοέμβρη ήταν οι φοιτητικές εστίες, καθώς ήταν από τα λίγα μέρη εκείνη την περίοδο που κατάφερε να διατηρήσει τον συλλογικό τρόπο ζωής μέσα από τον αγώνα για την εξασφάλιση της υγιούς διαβίωσης των φοιτητών. Στο καθεστώς απομόνωσης, λοιπόν, που επιχείρησε να επιβάλει το κράτος με τα αλληπάλληλα lockdown, εμείς οφείλουμε να αντιπροτάξουμε τη συλλογικοποίηση και την οργάνωση στη βάση. Με σωματεία βάσης στους χώρους εργασίας, ελευθεριακά σχήματα στις σχολές, συνελεύσεις γειτονιάς και μέσα από θεματικές ομάδες για τη δημιουργία νέων πεδίων αγώνα, να αλληλεπιδράσουμε με την κοινωνία, να φέρουμε ολοένα και περισσότερους-ες στο πλευρό μας και να οργανώσουμε μαζί τον αντικρατικό, αντικαπιταλιστικό αγώνα. Ας μη γελιόμαστε, το κράτος μέχρι να συντριβεί συθέμελα δεν πρόκειται να σταματήσει να καταστέλει. Απλώς οπισθοχωρεί, ανασυντάσσεται και επιτίθεται εκ νέου με ακόμα περισσότερη μανία. Μια τέτοια στιγμή, όπου το κράτος έχει πλέον οπισθοχωρήσει και με μαεστρία προετοιμάζει τη νέα του επίθεση, φαίνεται να είναι και η παρούσα χρονική συγκυρία, οπότε η κατασκευή αρχικά, και η στοχοποίηση στη συνέχεια «εσωτερικών» εχθρών (αναρχικοί, μετανάστες) προκειμένου να αποπροσανατολιστεί η κοινωνία και να εκτονωθεί η λαϊκή δυσαρέσκεια, δεν πρέπει να μας βρει απροετοίμαστους.

Είναι, επομένως, ιδιαίτερα σημαντικό το επόμενο διάστημα να ενισχυθούν οι δομές αγώνα του κινήματος, να οργανωθούν και να κινητοποιηθούν περισσότεροι αγωνιστές και αγωνίστριες. Απέναντι στην κατασταλτική επέλαση του κράτους, να προτάξουμε τις ιδέες της αλληλεγγύης, της συλλογικοποίησης και της αυτοοργάνωσης και να ενισχύσουμε τους χώρους του κινήματος ως δομές αντίστασης σε ένα σύστημα που προσφέρει μόνο βία και θάνατο κι ως χώρους συσπείρωσης ανθρώπων με τα ιδανικά μιας κοινωνίας ελευθερίας κι ισότητας.

κατάληψη Libertatia

Σεπτέμβρης 2021